

Процес стварања нове Европе, тј. Европе која се разликује од Европске уније у постојећем облику – у политичком, економском, друштвеном и културном смислу – улази у другу фазу. То значи следеће: разоткривање и пораст самосвести у погледу чињенице да је више од две деценије Европска унија замишљена и успостављена као *неолиберална и постмодерна пројекат*

, као и да је такав пројекат у најбитнијим ставкама одређен од стране САД. Другим речима, тзв. „западна парадигма“ политичких и војних савеза попут ЕУ, НАТО и финансијских институција као што су ММФ, Светска банка итд. ушла је у фазу у којој се све више приказује као гола сила, док, истовремено, са друге стране, народи Европе постају свесни да су њихови национални и економски интереси доведени у питање – и да је време „искочило из зглоба“.

То је разлог због чега *нове политике деснице и левице* јачају у различитим европским државама – и то је процес који називам *устанак европских народа*

. Задатак је да се препознају заједнички именитељи ових политика, тј. да се увиди да супротстављање

неолиберализму и империјализму у политици и економији

, као и супротстављање западном *интервенционизму,*

затим

повратак суверенитету

,
политичком субјективитету

, као и

повратак политике као праве демократије

(која значи владавину народа) представљају основ за сарадњу између аутентичне политичке деснице и левице, чак и темељ за стварање, да тако кажемо,

нових друштвених уговора

, који би, у крајњој инстанци, произвели промене целокупног система. У времену које је правилно именовано као време *поновног рођења историје* захтеви за слободом, правдом, националним достојанством, израњају као структурно повезани – изнова разоткривајући потенцијал и политичку релевантност имена Европе, која постоји искључиво у множини, у мултиплицитету и очувању разлика.

Сада, ако се алтернатива Европској унији зове Европа, ако су алтернатива специфичној класи еврократије европски народи, алтернатива тотализујућој моћи појам демократског суверенитета, онда се такође, у реал-политичком смислу, мора разумети да таква нова Европа реafirмише историјске, културне, политичке и економске везе са Русијом тј. да је Европу и Русију у извесном смислу немогуће раздвојити. Штавише, савремена ситуација, у којој Русија, супротстављајући се хегемонији, брани принципе једнакости држава, у којој се залаже за мултиполарни свет наместо униполарности, у којој настоји да се окрене комуникацији и дијалогу, а не насиљу – чине је истинским представником, чак и репрезентативним носиоцем европских вредности. У том смислу, треба такође истаћи да НАТО постепено губи подршку европских грађана у различитим државама и да, штавише, већина Европљана Русију не доживљава као претњу, већ, пре, као потенцијалног или актуелног савезника.

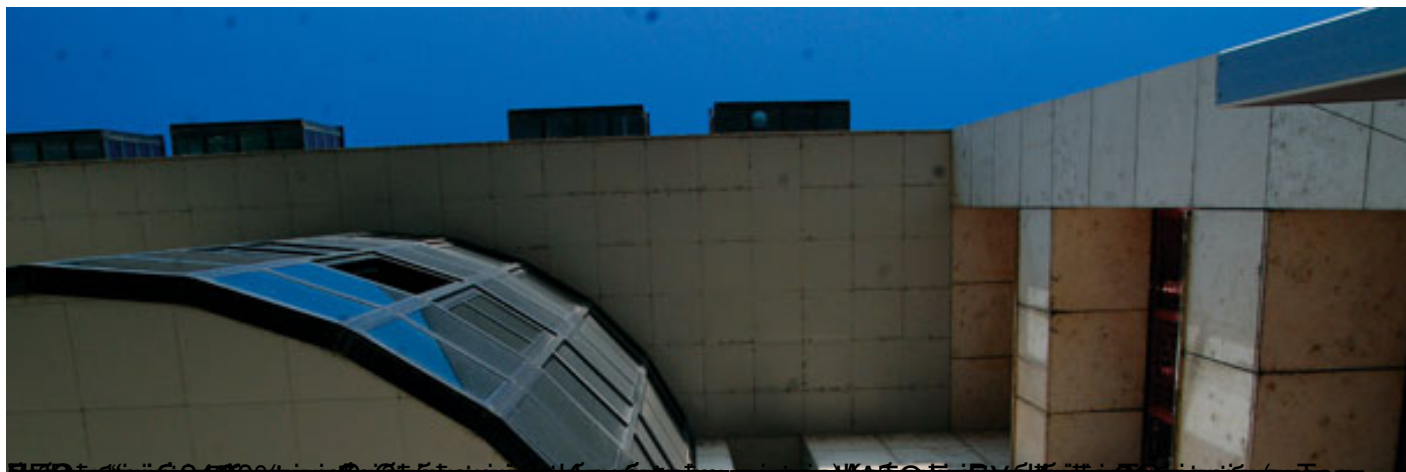
Срби и стварање нове Европе

Пише: Богдана Кољевић
петак, 17 јул 2015 19:07

Срби и стварање нове Европе

Пише: Богдана Кољевић
петак, 17 јул 2015 19:07

Срби и стварање нове Европе

Пише: Богдана Кољевић
петак, 17 јул 2015 19:07

